

# Elini Ver Öğretmenim 4

– Ali ÖZKANLI · 18 Mart 2009

Pınarbaşı Yaylası... İstifa Girişimim...

Nihayet ikinci yıl da bitti. Tayinim Kayseri'ye çıkmıştı. Yeni bir yer, misk kokulu çiçeklerle beraberim. 1980 yılı Kasım ayında Pınarbaşı ilçesi İnlören Köyü İlkokulu'nda yeni görevime başladım. Rakımı epeyce yüksek bir yayla köyü. Dört öğretmen arkadaş elbirliği, gönül birliği ile geçirdiğimiz karşılıklı saygının en güzel örneğinin yaşandığı üç yıl. Ayrı yörelerin, ayrı kültürün insanların, gayet uyumlu bir şekilde çalışmasını, takdir edilecek bir olay olarak görüyorum.

Buradaki görevimiz maceralı başladı diyebilirim. Ordu'da şeytan başarılı olamamıştı. Fakat bir türlü peşimi bırakmıyordu. Yeni görev yerim, köyler zincirinin sonunda bir yayla köyü. Çantamı alıp köyün yolunu tuttum. Köye varınca öncelikle okul müdürümüz Sayın Hüseyin MUTLU Beyle tanıştım. Sağ olsun benimle ilgilendi. Kalabileceğim bir ev gösterdiler. Fakat bu ev pek hoşuma gitmemiş olacak ki, çantamı müdür beye teslim edip, daha sonra geleceğimi söyleyerek, ertesi gün Kayseri'ye döndüm. Dönünce istifa etmeye karar verdim.

Annem, artık oğlum gurbetlere gitmeyecek, yanımda kalacak diye seviniyordu. Fakat rahmetli babam, iyice düşündükten sonra karar vermemi, acele etmememi söyledi. Babam ileri görüşlü bir insandı. Kırk küsur yıl muhtarlık yapan insandan da bu beklenir. Babamla bir arkadaş gibi idik. Birbirimizle çok iyi anlaşırdık. Babamın diğer çocuklarıyla da ilişkisi aynı idi. Beni karşısına aldı ve şöyle dedi:  
– Bak oğlum, hayat çok zor kazanılıyor. Öncelikle bunu bir düşün, ondan sonra kararını ver. Kararı sen vereceksin. Eğer gerçekten bu mesleği yapmak istemiyorsan kararını saygıyla karşılarım. İstemeyerek yaptığın işten hayır gelmez. Bildiğim kadarı ile mesleğini severek yapıyorsun. İstifa kararının sebebi, gideceğin köyün elverişsiz şartlarından olduğunu hissediyorum. Acele etme, köye birlikte gidelim. Ben muhtarla konuşur, uygun bir yer hazırlatırız dedi.

Babamla birlikte köye gidip muhtarımız Sayın Hayri ÖZCAN ağabeyimizin evine misafir olduk. Babamla konuştuktan sonra zaten istifa etmekten vazgeçmiştim. Artık köyde bana verecekleri evin önemi de kalmamıştı. Babama hangi ev olursa olsun kalacağımı söyledim. Babamı Kayseri'ye göndererek yeni görevime bismillah diyerek başladım.

Yeni bir yer, karşımda ıslıl ıslıl gözleriyle bana bakan çiçeklerim. Öğrencilerimle kısa zaman içinde kaynaşarak derslere başladım. İlk defa müstakil bir sınıf okutacaktım. Müdür bey kendi kızının da okuduğu 3. sınıfı bana vermişti. Biraz sıkıntılı başlayan günlerim çok mutlu ve huzurlu bir şekilde geçiyordu. Öğrencilerim de bana alışmıştı. Derslerine çok çalışıyorlar beni mutlu ediyorlardı.

Her öğretmen verdiği için karşılığını almak ister. Alınca da benim gibi sevinir. Bu arada derslere kendimi öyle kaptırmıştım ki, öğrencilerime daha çok yararlı olayım düşüncesiyle biraz da tecrübesizlikten, çocuklara ödevi fazla verdiğimi velilerden gelen şikâyet üzerine anladım. Müdür bey gayet nezaket içinde tatlı bir dille bu durumu ilettili. Ödev konusunda frene basmıştım.

O yıl geçirdiğim teftiş çok güzel geçti. Müfettiş beyin tüm sorularına öğrenciler çok güzel cevaplar veriyorlar tabii bu arada ben de zevkten dört köşe oluyordum. Bir öğretmenin verdiği için karşılığını almasından daha güzel bir şeyin olduğunu düşünemiyorum. Müfettişin güneş ve ay tutulmasını sorduğunda Şevket ÖZSOY ismindeki çok akıllı ve başarılı öğrencimin parmak kaldırıp cevapladığını, hatta müfettişe:

– Öğretmenim tahtada çizerek gösterebilir miyim? Demesi beni daha da mutlu etmişti.

Kayseri'den Size Yemek Geliyor Öyle mi?

Köyde aklımda kalan ilginç bir olayı da anlatmak isterim. Köyden şehre giden otobüsler zaman zaman rekabetten dolayı çok erken saatlerde köyden yolcu alıyorlardı. Köye gelen misafirler sabahın erken saatlerinde daha hava karanlıkken kalktıklarını, şehre vardıklarında insanların daha yeni evlerinden işlerine gitmek üzere yola çıktıklarını unutamadıkları bir anı olarak anlatırlardı. Otobüsler her sabah köyden şehre, akşamüzeri de şehirden köye yolcu getiriyordu.

Bu arada rahmetli annemle, ablamın otobüs durağına gelerek, bize verilmek üzere hazırladıkları çeşitli yemekleri göndermelerini unutmak mümkün mü? İlk yıl Tuncelili Mustafa ERDOĞAN Hocam, ikinci yıl Pınarbaşılu Asım KAYA Hocamla birlikte aynı evi paylaştık. Akşam ziyaretimize gelen arkadaşlar yemekleri hazır görünce:

- Bu yemekleri ne zaman yaptınız? Diyorlardı. Onlara Kayseri'den geldiğini söyleyince de şaşırıyorlar;
- Demek size Kayseri'den yemek geliyor öyle mi? Diyorlardı. Ziyarete geldiklerinde şakaları eksik olmuyor;
- Bu gün hangi yemek geldi? Menüde ne var? Diye takılıyorlardı. Tabii yemek her zaman değil, arada sırada geliyordu. Yemek yapmasını beceremediğimden hep bulaşıklar bana kalıyordu. Bekârlık kolay değil. Hani derler ya bekârlık sultanlıktır diye. Hiçte öyle olmadığını söyleyebilirim.

Bu arada Rasim, Servet, Duran ağabeylerimle, Tacettin ve Fuat kardeşlerime sevgi ve selamlarımı sunuyorum. Bizlere çok yakın ilgi ve alaka gösterdiler. Burada ismini anamadığım dostlara, arkadaşlara, büyük küçük bütün köy halkına selam ve hürmetlerimi sunuyorum. Hepsinden de yakın ilgi gördük.

Yıllar sonra beni unutmayıp, ziyaretime gelen sevgili Düriye'yi, Ayşe'yi, Setenay'ı, Selma'yı, Sebahat'ı, Yasemin'i, Şamil'i, Şevket'i, Ferdin'i, Handan'ı ve şu an isimlerini sayamadığım diğer öğrencilerimi unutmam mümkün değil. Öğrencilerime olan aşırı sevgim ve ilgim yıllar boyunca devam etti ve halen de devam ediyor. Handan'la ilgili bir anıyı sizlerle paylaşmak istiyorum. Handan'ın beni çok sevdiğini

bildikleri için onu kızdırmak, konuşurmak için:

- Ali hoca da hiçbir şeyden anlamıyor dediklerinde öğrencim hemen tepkisini koyarak;
- Siz ne diyorsunuz, benim öğretmenim Baki Hocadan bile bilgili diyormuş. Köylüler yanıma gelince bunları anlatıyorlardı. Öğrencinin gözünde öğretmen her şeydir. Öğretmen her şeyi bilendir. Öğretmenin bilmediği hiçbir şey yoktur. Bu durum ilkokuldaki öğrencilerde daha çok görülüyor.